

Arrest

nr. 30 735 van 27 augustus 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister voor Migratie- en asielbeleid,
thans de Staatsecretaris voor migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 april 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. KNOPS, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te Al Malikiye op 10 juni 1969 en van Syrische nationaliteit te zijn.

Verzoeker dient op 25 februari 2008 een asielaanvraag in, in het Belgische Rijk.

Op 25 juli 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker dient een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing.

Op 20 februari 2009 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de Commissaris-generaal bij arrest nr. 23 382.

Verzoeker verklaart op 30 maart 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen te hebben ingediend.

Op 6 april 2009 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De persoon die verklaart te heten H.G. (...)

Geboren te A. M., op (in) (...)

En van nationaliteit te zijn: Syrië (Syrische-Arabische Rep.)

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 20/02/2009 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen. (...)

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de vordering niet ontvankelijk is daar verzoeker het vereiste belang ontbeert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 februari 2009, de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2008 houdende de weigering van het vluchtelingenstatuut en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker heeft bevestigd. Dit gegeven wordt niet betwist door verzoeker. Ingevolge het uitvoerbaar worden van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 een bevel om het grondgebied te verlaten op 15 februari 2008 genomen.

De verwerende partij beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en motiveert terecht door te stellen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 februari 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen en dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft vermits hij niet beschikt over de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit laatste wordt overigens niet betwist door verzoeker.

Verzoeker stelt in zijn repliekmemoirie dat hij weldegelijk een verblijfsrecht, minstens de mogelijkheid heeft één te verkrijgen op grond van de aangevraagde regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Na het indienen van een aanvraag kan de titel van geldig verblijf verkregen worden zodat hij zijn belang behoudt. In een eerste middel van zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de kans reëel is dat hij dit verblijfsrecht zal verkrijgen, daar hij een regularisatieaanvraag indiende om voor zijn moeder te kunnen zorgen en zijn moeder zelf een aanvraag om medische redenen, op grond van artikel 9ter, heeft ingediend en deze aanvraag reeds ontvankelijk werd bevonden. Verzoeker stelt eveneens dat het gegeven dat de bestreden beslissing niets motiveert omtrent zijn nog hangende regularisatieprocedure en het willig beroep bij de administratieve overheid aangaande de huwelijksweigering, een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft. In een tweede middel voert verzoeker aan dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd daar indien de Dienst Vreemdelingenzaken het asiel- en regularisatiedossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, hij nooit tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben besloten nu blijkt dat er nog een hangend administratief beroep is inzake de huwelijksaangifte en er geen antwoord werd geformuleerd op enerzijds het hangende regularisatieaanvraag en de medische regularisatie van zijn moeder.

Waar verzoeker stelt dat hij zijn belang behoudt omdat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend waarover nog geen uitspraak werd gedaan, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het administratief dossier geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat, doch slechts een schrijven van de raadsman van verzoeker van de 'familie H.-Y.' waarin verwezen wordt naar een aanvraag die zou zijn ingediend op 30 maart 2009. Daargelaten de vraag of de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van de aanvraag om machtiging tot verblijf op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715, RvS 22 juli 2002, nr. 109 500, RvS 6 februari 2004, nr. 127 903, RvS 3 juni 2004, nr. 132 035, RvS 3 juni 2004, nr. 132 036, RvS 7 januari 2005, nr. 138 946, RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132 036).

Het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109 500, RvS 3 juni 2004 nr. 132 035, RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Verzoeker toont niet aan dat hij over een verblijfsrecht beschikt. Zijn argumenten doen geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de minister.

Waar verzoeker bovendien nog verwijst naar een 'gewillig beroep bij de administratieve overheid aangaande de huwelijksweigering', dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat verzoeker zijn argument niet staaft en dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker dergelijk beroep zou hebben ingediend. Hoe dan ook toont verzoeker geenszins aan dat dergelijk beroep, zo dit al zou bestaan, een afbreuk doet aan de gebonden bevoegdheid van de minister.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid niet anders dan in uitvoering van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker, daar hij niet als vluchteling is erkend en de subsidiaire beschermingsstatus hem werd geweigerd, zich op illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt, een bevel te verlenen het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker geen nut opleveren. Er dient daarom vastgesteld te worden dat verzoeker geen belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring.

Het beroep ingesteld door verzoeker is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. E. VANDERSCHOMMEN,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

J. CAMU